

vi kan godt i Enkeltheder træffe særegne Bestemmelser; men i det store og hele er vi nu en Gang nødt til at følge det Spor, som er angivet.

Det ærede Medlem sagde, at det hænder daglig, at Mandskabet behandles hundsk. Det er vel nok en lidt for dristig Paastand, men i hvert Tilfælde, skulde det ske, vil vedkommende Skibsofficer meget snart være kendt som en brutal Person, og han vil have meget vanskeligt ved at faa Mandskab, og slutteligt vil han simpelt hen blive afskediget af sit Rederi. Det kan ikke gaa at udtale sig om Undtagelser, som om de var Regelen. — Det ærede Medlem sagde, at han havde ikke i Gaar udtalt sig om det forkastelige i, at Skibsføreren havde Adgang til Mandskabets Lukafer. Det stod ganske bestemt for mig, som om det ærede Medlem udtalte sig paa den Maade; da Fortrykket imidlertid endnu ikke er kommet, kan jeg ikke bevise det, men det vil jo meget snart kunne afgøres.

Jeg tror, det ærede Medlem Hr. Fraenkel har fuldstændig Ret i, at det er til Gavn for berusede Søfolk, at de kan bringes tilbage til Skibet, idet en beruset Sømænd f. Eks. i en Havn i spansktalende Lande vil være overordentlig ilde stedt. Der bliver taget meget lidt Hensyn til en saadan fremmed Sømænd; naar han gør Optøjer paa Gaden, bliver han rimeligvis behandlet med en Haandfasthed, som vi daarlige kender herhjemme. Han er meget bedre tjent med, at hans egne Landsmænd tager sig af ham og bringer ham om Bord, end at han skal sidde i en Arrest, hvor ingen tager noget Hensyn til ham udover det, at han skal uskadeliggøres.

Det ærede Medlem Hr. P. Andersen sagde, at der var Eksempler paa — jeg ved ikke, om han mente, det var Regelen —, at en 3-mastet Skonnert rejste til England uden en eneste Matros om Bord (Afbrydelse af P. Andersen: Det gør mange). Jeg vil nu tillade mig at tro, at det er rene Undtagelser, det har dog Sandsynligheden imod sig, at man indlader sig paa en Rejse uden en eneste Matros om Bord, naar man skal over Nordsøen. Det er efter min Mening den Fejl, det ærede Medlem stadig begaar, at han drager Undtagelserne frem som Regel og derved afkræfter en hel Del af det maaske rigtige, han siger. Han generaliserer alle disse Tilfælde og siger, at det er dagligdags Begivenheder, skønt de er rene Undtagelser, og indtil jeg bliver fuldstændig overbevist om det modsatte, vil jeg tro, at det er en ren og skær Und-

tagelse, at en 3-mastet Skonnert gaar over Nordsøen uden en eneste Matros om Bord.

Niels Petersen: Jeg maa begynde med at udtrykke min Glæde over, at den højtærede Handelsminister, der jo vaklede noget i sin Forelæggelsestale, nu er havnet i det „fælles nordiske“ Søretsarbejde. Den højtærede Minister udtalte, at hvad jeg havde sagt angaaende Ændringerne i de juridiske Bestemmelser, var holdt i stor Almindelighed. Sagen ligger saadan med Hensyn til disse Bestemmelser, specielt Bestemmelserne om Skibsførers diktatoriske Myndighed og hans Domsmyndighed, at det maaske nok vil være vanskeligt at komme bort derfra i større Udstrækning. Men der er jo det uheldige ved dette Forhold, at Skibsføreren, som jeg sagde i Gaar, kommer til at fungere i fire forskellige Egenskaber: som Dommer, som Politimaand og som baade Aktor og Defensor. Det er et Forhold, man ellers indenfor Retsplejens Omraade finder i højeste Grad uheldigt. Det, jeg ønsker, og som den højtærede Minister synes at være enig i, er, at man skulde faa Lejlighed til i Udvalget grundigt at overveje alle Enkeltheder. Det vil være fornødent at have et stort Materiale og nærmere Oplysninger for paa dette Omraade at kunne skønne med Sikkerhed over, hvor vidt man kan gaa med Hensyn til yderligere Indskrænkninger i Straffemyndigheden, med Hensyn til yderligere Skridt i Retning af at skaffe Sømændene øget Sikkerhed og Retsbeskyttelse.

Det er ejendommeligt, at naar jeg udtalte mig i Almindelighed om visse Bestemmelser, syntes den højtærede Minister snarest at misbillige det — han sagde, der var ikke kommet bestemte Udtalelser —, men med Hensyn til de enkelte Punkter, angaaende hvilke jeg havde ment at kunne udtale mig med Bestemthed, stillede Ministeren sig stærkt afvisende. Jeg talte om, at det vilde være rimeligt at overveje, om man kunde faa i nogen Grad faste Lovbestemmelser angaaende Mandskabets Opholdsrum. Den højtærede Minister udtalte, at det var noget, som slet ikke hørte hjemme i denne Lov. Hertil maa jeg sige, at den højtærede Minister dog vistnok godkender Kommissionens Udtalelse om, at denne Lov hovedsagelig er en social Lov, det er de sociale Forhold, som det først og fremmest gælder om at ordne; og at det er en social Opgave af Betydning i en Sømandslov at træffe Bestemmelser om, at der skal findes ordentlige Opholdsrum, tror jeg dog, ingen vil bestride.